

GENTSE MEMORIEDAGEN: 13-14-15 SEPTEMBER

13 September 813

Lodewijk de Vrome (Louis le Pieux, ook nog le Débonnaire) wordt door zijn vader Karel de Grote gekroond.

Hij regeerde tot aan zijn dood op 20 Juni 840.

Zijn 3 zonen die bij het Verdrag van Verdun zijn rijk verdeelden, waren Lothaire, Charles le Chauve (Karel de Kale) en Louis le Germanique.

13 September 1598

Dood in het Escuriaal van Filips II.

13 September 1653

De Prinses van Condé, wegens haar intriges uit Frankrijk verdreven, komt te Gent aan en neemt met haar gevolg van 200 personen, haar intrek in “Den Gulden Appel”.

Zie ook “Ghendtsche Tydinghen” - 2005 - N° 3 - pp. 169-171.

13 September 1867

Begraving op het Campo-Santo van Baron Jules de Saint-Genois.

Zie “Ghendtsche Tydinghen” - 2007 - N° 6 - pp. 370-372.

13 September 1875

Geboorte te Ledeberg van Rosa De Guchtenaere als dochter van een vrijzinnige onderwijzer die haar van jongsaf in voeling bracht met de Vlaamse Beweging.

Men zou haar zonder twijfel een feministe kunnen noemen, met dien verstande nochtans dat begrippen als feminisme, socialisme, flamingantisme een eeuw geleden toch een andere betekenis hadden dan vandaag nog het geval is. Zij was een briljante studente aan de Normaalschool waar zij haar diploma van Regentes behaalde.

Als sociaalvoelende vrouw was zij zeer begaan met het lot van de arbeidervrouw in onze industriële maatschappij. Het is nog niet zo héél lang geleden en toch kunnen slechts weinigen zich een zuiver beeld vormen van het leven van een vrouw die, na lange uren in de fabriek gestaan te hebben, meestal in

ongezonde omstandigheden, 's avonds moe thuiskwam en dan nog het werk moest doen dat toen van een vrouw verwacht werd, niet het minst de zorg voor een schare kinderen. En vergeet het niet, meestal in een krot in het een of ander citeetje.

Rosa De Guchtenaere trachtte deze uiteraard ongeletterde vrouwen uit die uitzichtloze sfeer te halen, bracht ze samen in de "Gentsche Vrouwenbond", onderwees ze vooral op praktische gebied, bracht ze in contact met zaken die haar taak konden verlichten.

Gedurende de oorlog van 14-18 vroeg ze verlof zonder wedde en ze stichtte, samen met Peter Hoffman, een Nederlandstalig Meisjeslyceum.

Dit zou haar na de oorlog zeer kwalijk genomen worden, misschien ook wel omdat de Luxemburger Peter Hoffman de Rector werd van de zogenaamde "Von Bissing-Universiteit". Na het beëindigen van de oorlog werd ze gevangen genomen en ze moest in 1919 verschijnen voor de Krijgsraad. Ze weigerde de bevoegdheid van deze Raad te erkennen en stelde de pertinente vraag: "Ik ben geen soldaat, waarom moet ik dan verschijnen voor een Krijgsraad?" Ze deed geen enkel beroep op een raadsman en nam zelf haar verdediging op. Resultaat: 15 jaar dwangarbeid. Anderhalf jaar bracht zij door in de Nieuwe Wandeling en toen haalde de rede toch de bovenhand: ze werd vrijgelaten, maar... had geen job meer en om aan de kost te komen verkocht ze koekjes en briefpapier.

Ze stierf in 1942 op 66-jarige leeftijd en werd begraven op het Kerkhof van de Brugse Poort.

13 September 2002

Dood van Frans Van Bost.

14 September 1523

Dood van Paus Adrianus VI.

Deze enige Nederlandse Paus werd in Utrecht geboren in 1459.

Zijn ware naam was Adriaan Floriszoon Boeyens.

Hij werd tot Paus verkozen in 1522 en heeft dus maar één jaar deze functie vervuld.

Hij was de opvoeder en raadsheer van Keizer Karel tot aan diens meerderjarigheidsverklaring in 1515.

14 September 1609

Dood van Petrus Damant, de 3e bisschop van Gent van 1590 tot 1609.

Hij werd geboren in Mechelen in 1530.

Hij werd Bisschop benoemd in 1589, een benoeming die door de Paus bekrachtigd werd in 1590. Op het ogenblik van zijn benoeming was hij Kanunnik van St-Baafs.

Bisschopswijding op 14 Oktober 1590.

Hij was eigenaar van de Grote Sikkel die hij in 1607 verkocht aan Simoen Rodriguez, Baron van Rode.

14 September 1771

De Academie krijgt van Maria-Theresia het toevoegsel “Koninklijk”.

14 September 1806

“La Félicité Bienfaisante”, een loge die haar bedrijvigheid gestaakt had op het einde van de regering van Jozef II, wordt opnieuw geïnstalleerd.

14 September 1831

Dood van Graaf Chrétien de Thiennes op zijn kasteel in Anzegem.

Hij was één van de eerste 7 leden van de in 1823 gestichte “Commissie van Monumenten en Stadsgezichten”.

Hij werd geboren in 1758.

In 1776 had hij de Grote Sikkel aangekocht, maar bij de inval der Fransen vluchtte hij in 1794 naar Nederland. Zijn bezittingen werden aangeslagen en de Sikkel werd een munitiedepot.

14 September 1840

Openbare verkoping van de prachtige verzameling Schamp d’Aveschoot, een der mooiste van Europa. Zij bevatte o.m. werken van Rubens, Van Dyck en Rembrandt.

De totale opbrengst beliep meer dan 200.000 goudfranken.

14 September 1863

Inhuldiging van het standbeeld van Jacob Van Artelvelde. Dit ging gepaard met grootse feesten die 4 dagen zouden duren.

Het beeld werd gemaakt door een van onze knapste beeldhouwers Pierre De Vigne-Quyo.

Het zal velen misschien verwonderen, maar in 1863 hadden wij in Gent geen

Standbeeld van Jacob Van Artevelde, ingehuldigd op 14 September 1863.

enkel standbeeld. Al de anderen: Lieven Bauwens, Guislain, enz. kwamen pas later.

Heel Gent was in feeststemming. Overal hingen er vlaggen, wimpels, banieren, wapenschilden en andere versieringen. Op de Vrijdagmarkt die zwart zag van het volk, waren 2 grote tribunes opgetimmerd. De mensen hingen letterlijk uit de vensters, zaten op de daken, in de goten, in de bomen. Niemand wilde iets missen van het groots schouwspel.

Rond 14 uur kondigden 21 kanonschoten de komst aan van de Koninklijke trein. Aan het station was de Burgerwacht en een deel van het garnizoen opgesteld. Koning Leopold I, de Hertog en de Hertogin van Brabant en de Graaf van Vlaanderen reden eerst naar het Gouvernementshotel, terwijl een stoet waar practisch alle Gentse maatschappijen in vertegenwoordigd waren rechtstreeks optrok naar de Vrijdagmarkt.

De koninklijke tribune was opgesteld rechtover het standbeeld. Wat verder stond er een reusachtige estrade waarop 1200 zangers opgesteld stonden. De kern werd gevormd door de "Société des Choeurs"; de versterking gevormd door leerlingen van de stadsscholen en door zangkoren uit Aalst, Baarle, Brugge, Dendermonde, Deinze, Gavere, Ieper, Lokeren, Mechelen, Oostakker, Oudenaarde en Sint-Niklaas.

Om 15 uur arriveerden op de Vrijdagmarkt het Stadsbestuur vergezeld van de Ministers Rogier, Van den Peereboom en Van der Stichelen.

Kort daarop kwam de Koning met zijn gevolg plaats nemen op de eretribune, uitbundig toegejuicht door de bevolking.

Na de toespraak van Burgemeester Charles de Kerchove de Denterghem, werd de nu nog zeer gekende cantate "Jacob Van Artevelde" uitgevoerd, op muziek van August Gevaert en tekst van Napoleon Destanberg. Een schouwspel om nooit te vergeten, evenmin als de ovatie die opsteeg uit alle borsten na het weeklinken van de laatste akkoorden. Na de plechtigheid werd de beeldhouwer Pierre De Vigne door de Koning gedecoreerd.

's Avonds werd er een banket aangeboden aan de vorst in de Opera.

De volgende dag, juist voor zijn vertrek, huldigde hij nog vlug de Frère Orbanlaan in.

Maar toen de Koning al lang weer in Brussel zat gingen hier de feestelijkheden door: 2e uitvoering van de cantate op de Vrijdagmarkt, feest in het Casino, volksbal op de Kouter. De feestelijkheden werden besloten met een groot concert in de Dierentuin door het muziekkorps van het 7e Linieregiment en 's avonds met een luisterrijk Venetiaans waterfeest.

Het standbeeld staat precies op de plaats waar dat van Keizer Karel destijds stond.

Oorspronkelijk stonden op de 4 hoekpunten 4 heraldische leeuwen. Zij wer-

den in 1869 vervangen door de nu nog bestaande vrouwenfiguren. In juli 1980 werd Jacob van zijn voetstuk weggenomen en overgebracht naar het depot op de Begijnhoflaan, en dit voor de bouw van de ondergrondse parking.

14 September 1875

Trouw van de 25-jarige Emile Braun met Marie Boterdaele, dochter van de aannemer Jean-Baptiste.

14 September 1886

Groots onthaal van de schilder Constant Montald.

Hij werd geboren op 4 December 1862.

Van jongsaf bleek dat Constant aanleg had voor teken- en schilderkunst. Zijn vader, een arme schoenlapper, was wijzer dan de vader van Leo Baekand en probeerde niet zijn zoon te duwen in de richting van de schoenlapperij. Constant mocht naar de Nijverheidsschool gaan en avondlessen volgen aan de Academie. Hij verwerft een studiebeurs waarmee hij naar Parijs trekt om zich toe te leggen op de monumentale kunst.

In 1886, hij is dan 24 jaar, stuurt hij vanuit Parijs zijn deelneming in aan de Prijs van Rome, thema: “Diagoras in triomf gedragen door zijn zonen, overwinnaars in de Olympische Spelen”.

Onbeschrijflijk enthousiasme in Gent wanneer het bericht binnenloopt dat Montald de Prijs gewonnen heeft. Vergeet niet dat men toen onze huidige inflatie van prijzen niet kende. De dag van vandaag wordt er minstens een prijs per week uitgereikt en het begint al redelijk moeilijk te worden nog iemand tegen te komen die niet de een of andere prijs gewonnen heeft. Maar in die tijd waren er niet zo veel prijzen en die van Rome was toch nog altijd de meest begeerde. Hij werd ingesteld door Willem I in 1817 en het zou 27 jaar duren vooraleer een Gentenaar deze prijs won, nl. de architect Hombrecht. Montald was de 2e Gentenaar en dat was precies 42 jaar na Hombrecht.

Het werd een van die triomfantelijke onthalen waar onze voorouders een specialiteit van hadden. Het College liet de plechtigheden beginnen om 17 uur omdat iedereen, ook de schoolkinderen, de plechtigheden zouden kunnen bijwonen.

Voor deze Blijde Intrede waren er honderden mensen per trein, te paard of per koets van buiten de stad gekomen. Het regende bloemtuilen en kronen in de open koets. De feestelijke stoet kon zich met moeite verplaatsen en kwam verschillende malen tot stilstand. De ordediensten werden overrompeld, mensen

vielen in zwijm, kinderen werden vertrappeld. En dat alles onder het voortdurend kanongebulder.

Van het Stadhuis trok men naar de ouderlijke woning in de Verspeyenstraat waar de laureaat verschillende malen aan het venster moest komen om de jubelende menigte te begroeten. Er werd gefeest tot stukken in de nacht.

En dan, de volgende dag... een donderslag in een heldere hemel: bij Ministerieel Besluit werd de uitslag vernietigd omdat Montald uitgeroepen werd met 4 stemmen op 9, daar waar het Reglement een absolute meerderheid vereiste.

Hevige woede en verontwaardiging in Gent. Nieuwe beraadslagingen van de jury waarvan wij u de details besparen. Eindresultaat: Montald met 6 stemmen op 9.

En wat dacht u? Alles werd opnieuw begonnen: stoet, kanonschoten, feestelijk onthaal. Ga nog maar een een Prijs van Rome zoeken die 2 maal onthaald werd in zijn eigen stad.

Hij is o.a. de auteur van de mozaïek die het tympaan van de Vlaamse Theater versiert. In de eerste Kamer van het Hof van Beroep in het Paleis van Justitie hangt een groot wandpaneel van hem "De Strijd om het Leven" voorstellend. Hij maakte ook de schilderijen van de "Nieuwe Circ" die in 1895 openging. Hij liet zich een grote villa bouwen in St-Lambrechts-Woluwe. Hij woonde er van 1910 tot aan zijn dood in 1944.

In het Schelde-oord werd een pleintje naar hem genoemd.

14 September 1922

Dood van Dr. Henri Van Cleemputte.

Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 2004 - N° 2 - pp. 110-111.

14 September 1924

Onthulling op het Campo Santo van het grafmonument van Karel Lybaert.

15 September 1505

Geboorte te Brussel van Maria van Hongarije, een jongere zuster van Keizer Karel.

Zij was nog geen 17 jaar toen zij in 1526 in Buda trouwde met de 15-jarige Lajos II, Koning van Hongarije. Haar man verdronk 4 jaar later in de nasleep van een slag tegen de Turken.

Niettegenstaande dit een kort huwelijk was tussen 2 zeer jonge mensen, was

Sanderus 1586-1664.

het een goed huwelijk. In haar groot verdriet besloot zij heel haar leven weduwe te blijven. Na de dood van Margareta van Oostenrijk werd zij op 24 Januari 1531 aangesteld als Regentes der Nederlanden. Zij bleef dit tot in 1555 bij de abdicatie van Keizer Karel.

Ze vertrok met hem naar Spanje waar ze kort na hem zou overlijden.

15 September 1550

Lanceloot Blondeel en Jan Scorel beginnen met de restauratie van het Lam Gods.

15 September 1578

Het Groot Kanon wordt op houten schragen geplaatst aan de Wannekes-aerd.

15 September 1586

Geboorte van Antoon Sanders.

De naam van deze priester, dichter, theoloog en historicus wordt nog iedere dag uitgesproken, zij het dan ook dat men er één lettertje aan toevoegt en men spreekt van Sanderus. Deze Gentenaar werd geboren in Antwerpen. Zijn vader Lieven was een gekende geneesheer en overtuigde katholiek. Onder Hembyze en Ryhove was hij uitgeweken naar Antwerpen. Hij kwam terug naar Gent in 1588. Zijn grootvader Jan was gedurende jaren de officiële geneesheer van de stad Gent en was zelfs verheven tot de waardigheid van raadgevend geneesheer van Keizer Karel.

Antoon was dus 2 jaar wanneer hij in Gent belandde. Hij heeft zich altijd een Gentenaar gevoeld en op zijn talrijke werken ontbreekt nooit de inscriptie "Sanderus Gandavensis".

Hij doet zijn humanoria in Oudenaarde en bij de Jezuieten in Gent. Daarna Wijsbegeerte in Douai en Theologie in Leuven.

Priester gewijd, wordt hij naar Oost-Eecloo gestuurd. Hij is dan nog een tijdje pastoor in Sleidinge, maar al deze zaken liggen hem niet en hij zal een middel vinden om postjes te bekleden die goed betaald worden en niet teveel werk vergen, zodat hij de vrijblijvende tijd volledig kan besteden aan zijn publicaties. Sanderus schreef lang en veel. Ettelijke liters inkt zouden gedurende een halve eeuw uit zijn pen vloeien.

Dat de naam Sanderus nu nog dikwijls vernoemd wordt is evenwel te wijten aan één enkel van zijn werken: de geschiedenis van Vlaanderen geschreven in het Latijn onder de titel "Flandria Illustrata". En wanneer men nu nog het

woord “Sanderus” uitspreekt, heeft men het niet over Antoon Sanders, maar wel over zijn beroemd werk.

Merkwaardig genoeg is de tekst vrijwel waardeloos: hij krioelt van onjuistheden en is historisch totaal onbetrouwbaar. Aan wat heeft dit boek dan wel zijn beroemdheid te danken? Wel, aan die talrijke illustraties die uitgevoerd werden door de knapste tekenaars van die tijd en die ons een beeld geven van onze steden, dorpen, kastelen, monumenten zoals zij er uitzagen meer dan 300 jaar geleden.

Hoe zag de Kouter er uit in de 17e eeuw? De Vrijdagmarkt, het Veerleplein, het Belfort? Geen probleem, we slaan even de Sanderus open en dààr staat het! Zonder Sanderus zouden wij slechts een zéér vaag idee hebben van hoe het Prinsenhof er uitzag.

Een eeuw na het verschijnen van de “Flandria Illustrata” verscheen er een Vlaamse vertaling onde de titel “Verheerlijkt Vlaandre”.

Sanderus stierf op 16 Januari 1664. Drie jaar voor zijn dood trok hij zich terug in de Abdij van Affligem. Hij werd er begraven in de Abdijkerk.

15 September 1770

Het Stadsbestuur, of de “Wet der Stad Gend” zoals men dat toen noemde, vaardigt een ordonnantie uit “nopens het werpen van Penseryen, ende andere vuyligheyd in de Rivieren”.

Om de omvang van dit probleem te begrijpen moeten wij even terugkeren naar de toestanden in de steden, enkele eeuwen geleden.

De meeste woningen hadden geen putwater, rioleringen bestonden niet en ophaling van huisvuil was een totaal onbekend begrip. In die omstandigheden was het normaal dat de bewoners de gemakkelijkste oplossing kozen: alles werd gewoon op straat gegooid of, als het te omvangrijk was, in de rivieren gekapt.

Hebt u er al eens over nagedacht hoe Gent destijds moet geroken hebben op een warme zomerdag? Er kwamen regelmatig klachten binnen bij het Stadsbestuur. Niet te verwonderen: de beerruimers hadden de gewoonte al wat zij niet kwijt konden bij de boeren gewoon in de rivier te lozen. Vleeshouwers beschouwden onze rivieren als ideale recipiënten voor darmen, bloed, drek en andere afval. Ook voor visverkopers was het de normaalste zaak van de wereld om al wat ze niet konden verkopen in onze waterlopen te evacuëren.

Ge zult dus maar de gelukkige bewoner zijn van een huis met “vue sur la Lys”. U zult nu misschien beter begrijpen hoe het kwam dat onze voorouders zulke kolossale hoeveelheden bier consumeerden, en dezen die het zich konden permitteren, wijn. Water was immers ondrinkbaar. In de 15e eeuw waren er in

Gent meer dan 100 brouwerijen, anders gezegd 1 brouwerij per 500 inwoners. Moesten wij deze verhouding toepassen op het Gent van vandaag dan zaten wij hier nu met 500 brouwerijen.

Het is dan ook niet te verwonderen dat er nu en dan een van die epidemieën uitbrak die een groot aantal inwoners wegmaaide. Men kon wel trachten de grootste excessen te beteugelen, maar het probleem was niet volledig oplosbaar.

Daarom kregen vleeshouwers, slachters en pensenzieders de toelating hun penserijen te spoelen op wel bepaalde plaatsen in de Leie, zoals aan de Minderbroeders, de Predikheren, enz. maar dan wel op bepaalde uren: heel vroeg in de morgen of laat in de avond. Of de Minderbroeders en de Predikheren daar nu echt gelukkig mee waren werd er ons niet bijverteld, maar wij hebben daar de grootste twijfel over.

15 September 1831

Dood van Dr. Guillaume Demanet.

Zie ook “Ghendtsche Tydinghen” - 2005 - N° 6 - pp. 394-395.

15 September 1850

Dood van Angélique Méaulle.

Wie mag dat wel zijn?

Om dit te begrijpen moeten wij het hebben over het Gents “Spookhuis”.

En terugkeren naar de Franse bezetting. Kort na de inval van de Republikeinen kwamen zich hier talrijke Franse ambtenaren vestigen, onder hen: Pierre Louis Vidal die een tijd lang in de Convention Nationale zetelde.

Voor een handvol assignaten kocht hij een Louis XV-hotel in de Nederscheldestraat, met een prachtige tuin uitgevend op de Schelde. De eigendom was gelegen nabij het Jodenstraatje en wordt nu ingenomen door een deel van het Gouvernementshotel.

Vidal sterft in 1847 en het goed gaat over op zijn dochter Virginie die in Versailles woont en getrouwd is met de advocaat Felix Méaulle.

Een jaar later komt zij haar nieuwe eigendom in Gent betrekken, samen met haar dochter Angélique die lijdt aan een kwijnende ziekte en die 2 jaar later zal sterven. De moeder, halfgek van verdriet (of misschien wel helemaal) ontbiedt specialisten uit Parijs die het lijk balsemen. In plaats van Angélique te begraven wordt zij opgebaard in een kist met glazen deksel die geplaatst wordt in het groot salon op de eerste verdieping dat herschapen wordt in een rouwkapel. Dag en nacht branden er kaarsen rond de kist.

Onmiddellijk na de balseming wordt al het personeel afgedankt en Virginie Vidal blijft hier alleen achter met haar dood kind. Het enig contact met de buitenwereld geschiedt via een oude bedelaar. Zo leeft zij daar 10 jaar zonder ooit het huis te verlaten.

Vanzelfsprekend was niemand op de hoogte van deze situatie. Het geheimzinnig huis kreeg de reputatie van een spookhuis te zijn. Hoe kon het anders? Gedurende jaren kon men van aan de Schelde, achteraan een verwilderde tuin, een mysterieuze bovenkamer zien die vaag verlicht werd door de schijn van flikkerende kaarsen. Nu en dan kon men een bewegende gestalte zien: deze van de in het wit geklede, rond de lijkstapel wandelende Virginie. Men zou voor minder spoken zien!

Tenslotte kwam de politie toch achter deze zaak en zij deed het lijk overbrengen naar de familiekelder in Versailles.

Eens haar kind weg, ging Virginie haar intrek nemen in een hotel op de Kouter waar ze nog 12 jaar zou verblijven vooraleer te sterven.

Het huis kwam leeg te staan in 1861 en begon meer en meer te vervallen. De straatjongens hadden trouwens al lang al de ruiten ingegooid. Niemand durfde het gaan bewonen want de reputatie “spookhuis” bleef er hardnekkig aan kleven. Het werd tenslotte gesloopt in 1884 wanneer de Nederschelde aldaar overweld werd.

15 September 1861

Inhuldiging op het Campo Santo van het praalgraf van Prudens Van Duyse.

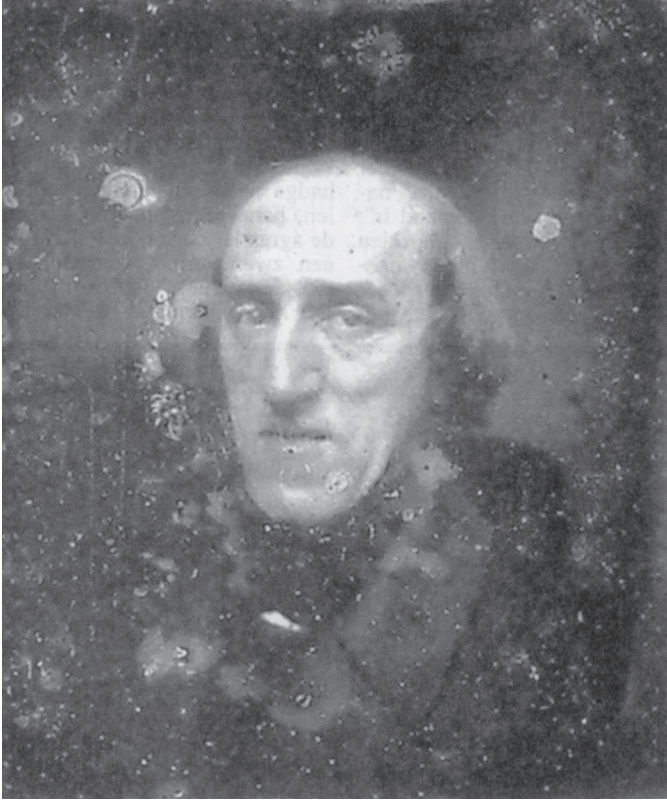
15 September 1883

Dood van Jozef Plateau.

Deze geleerde die op 14 Oktober 1801 geboren werd, sleet het grootste deel van zijn leven in onze stad, die hem overigens zeer nauw aan het hart lag.

Hij was de zoon van een Doornijkse schilder die zich in Brussel gevestigd had. Zijn vader die van hem een artiest wilde maken stuurt hem naar de Academie, maar sterft kort daarop. Jozef en zijn 2 zusters komen onder het voogdijchap van een oom die advocaat is. Jozef wordt naar het Atheneum van Brussel gestuurd waar hij onder de invloed komt van de Gentse geleerde Quetelet. Zijn voogd beslist dat hij Rechten zal studeren en Jozef wordt ingeschreven aan de Universiteit van Luik.

Daar de Natuurwetenschappen hem meer liggen doet hij, samen met zijn kandidatuur in de Rechten, ook nog deze in de Natuurkunde. Hij zal de Rechten laten vallen en in 1829 behaalt hij zijn doctoraat in de Wis- en Natuurkunde

Jozef Plateau 1801-1883. Van hem bleef slechts één foto bewaard.
Een daguerreotypie uit 1843.

met een dissertatie over “Enkele eigenschappen van de indrukken verwekt door het licht op het gezichtsorgaan”.

Dit zou hem noodlottig worden want bij zijn proeven heeft hij veel te lang in de zon gekeken en 14 jaar later zou hij als gevolg daarvan volledig blind worden. Hij wordt Professor aan het Gazza-Instituut in Brussel en houdt zich verder bezig met de studie van de eigenschappen van het Licht.

Hij verricht baanbrekend werk op dat gebied en zijn publicaties verwekken sensatie in wetenschappelijke kringen. Op aanraden van Quetelet aanvaardt hij een leerstoel aan onze Universiteit en hij installeert er het modernste laboratorium van Natuurkunde van die tijd.

Zoals reeds gezegd werd hij blind in 1843. Een jaar later wordt hij op pensioen gesteld met behoud van zijn wedde. De 39 jaren die hem hier nog op aarde beschoren zijn zijn volledig gewijd aan wetenschappelijk werk. Zijn assistenten lezen hem de laatst verschenen studies voor; hijzelf schrijft tussen 2 metalen stangetjes die hij laten monteren heeft op een houten kader.

Plateau was niet alleen een zeer knappe geleerde, hij was bovendien een zeer vriendelijke en innemende man.

Hij woonde op het Casinoplein en stierf in onze stad in 1883.

Zijn zoon Félix zou bekendheid verwerven als Professor van Zoölogie aan

onze Universiteit.

Wanneer gij de Plateaustraat voorbijkomt, denk dan eens aan de blinde geleerde die in zijn tijd een internationale beroemdheid was.

15 September 1889

Geboorte van Gustave Magnel.

Zie ook “Ghendtsche Tydinghen” - 2004 - N° 3 - pp. 193-194.

15 September 1894

Eerste steenlegging van de “Nieuwe Circ”.

15 September 1907

Eerste rit van de autobus van Ekkerghem.

Het was de enige dubbeldekker die Gent ooit bezeten heeft. Hij reed van de Kouter naar Ekkerghemkerk. Een lang leven was hem evenwel niet beschoren, want na enkele weken was het al gedaan.

15 September 1922

Dood van Emiel Coppieters.

Deze zeer actieve en veelzijdige socialist werd geboren op 15 December 1849.

Hij was een aannemer van openbare werken en Directeur van een baggermaatschappij. Gemeenteraadslid van 1896 tot aan zijn dood in 1922. Schepen van 1916 tot 1922. Volksvertegenwoordiger, voorzitter van de socialistische senaatsgroep, Koninklijk Commissaris van de Verwoeste Gewesten, beheerder van de “Bank van de Arbeid”, Conseiller van Minister Anseele, de eerste voorzitter van de “Gymnastische Volksmaatschappij, een van de directeurs van de Expositie van 1913.

Het “Leeuwke” op het Veerleplein werd opgericht “ter herinnering aan Joseph Casier, Maurice de Smet de Naeyer en Emiel Coppieters.”

Hugo Collumbien